

РЕШЕНИЕ

№ 1065

гр. София, 11.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Соня Найденова
Стойчо П.

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Соня Найденова Въззивно гражданско дело № 20211100511681 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258-273 от ГПК.

С решение № 20150807 от 02.07.2021 г., постановено по гр.д. № 34916/2020 г. на СРС, 119 състав, са уважени предявените от Р. КР. Б. срещу С.О. обективно съединени иски по чл. 344, ал. 1, т.1, т.2 и т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ, като е признато за незаконно наложеното й дисциплинарното й наказание „уволнение“ от заеманата от нея длъжност „директор на общинско предприятие „Гробищни паркове““ със Заповед № СОА20-РД15-7446, издадена на 03.06.2020 година от кмета на С.О., отменена е тази заповед, възстановена е ищцата на заеманата преди уволнението длъжност „директор на общинско предприятие „Гробищни паркове“ при С.О., и е осъден ответника да й заплати сумата 12000 лева обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение, както и 1000 лв. разноски. С решението първоинстанционният съд се е произнесъл и относно разноските, които ответната страна да заплати за лв. държвана такса 580и за разноски на съда 200 лв. и още 2х5 лв. за издаване на изпълнителен лист.

Решението е обжалвано в срок от ответника С.О. /СО/ като неправилно. Навеждат се доводи за непълнота на мотивите, за необоснованост на изводите със събраните по делото доказателства. Оспорват се решаващите изводи на съда, че уволнителната заповед била неясна, също и извода, че ищцата не била извършила посочените нарушения на трудовата дисциплина, доколкото било обсъдено в мотивите на решението само едно от сочените в уволнителната заповед нарушение- за липсата на предоставени документи при одитната проверка, но не и другите посочени нарушения, за които сочени нарушения ответникът

твърди с жалбата, че са установени от събраните по делото доказателства. Намира, че е спазен срока за налагане на наказанието по чл.194, ал.1, вр. ал.3 от КТ, предвид датата на узнаване от работодателя на нарушенията- 20.12.2019 г. и ползваните от ищцата болнични. Счита още, че наложеното наказание на ищцата-уволнение, е адекватно на множеството извършени от нея нарушения на трудовата дисциплина и вменените ѝ функции като директор на предприятието. Оспорва и основателността на иска за обезщетение поради липсата на доказателства ищцата след уволнението да е останала без работа.

Въззиваемата страна-ищец Р. КР. Б. оспорва жалбата с писмен отговор и моли решението да се потвърди като правилно, съобразено със събраните по делото доказателства, като поддържа довода си, че заповедта не посочва нарушенията и времето на тяхното извършване, също и твърди нарушение на разпоредбата на чл.194 от КТ, също и на чл.189, ал.1 от КТ поради несъобразяване тежестта на наказанието с трудовата характеристика на ищцата и професионалната ѝ квалификация. Претендира разноски.

С последващо определение по реда на чл.248 от ГПК с № 20198934 от 15.10.2021 г. по същото дело, първоинстанционният съд е оставило без уважение искането на СО за изменение на решението относно разноските, които ответникът е осъден да плати на ищцата. Това определение не е обжалвано самостоятелно по реда на чл.248, ал.4 от ГПК.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, като съобрази оплакванията в жалбата съгласно чл.269 от ГПК, намира следното по предмета на въззивното производство: Първоинстанционното решение е валидно, и допустимо, тъй като има съдържанието по чл.236 от ГПК и съдът се е произнесъл съобразно предявените с исковата молба претенции.

В мотивите на обжалвания съдебен акт са изложени правни изводи, формирани въз основа на изложените в исковата молба оплаквания за незаконност на дисциплинарното уволнение на ищеца, и след преценка на събраните по делото писмени доказателства е прието, че ответникът не е доказал да е спазил императивните норми на КТ да мотивира уволнителната заповед като посочи ясно нарушението с неговите признаци, вкл. и кога е извършено, като за едно от описаните нарушения-непредставяне на документи при одитната проверка, е счел същото за неизвършено предвид показанията на свидетеля П.. Отделно от това е мотивирал решението и с установеното нарушаване на разпоредбата на чл. 195, ал. 1 КТ, доколкото не е очертан в атакуваната заповед периода на бездействие и така съдът не можел да прецени спазването на срока по чл.194 от КТ, също и за несъответствие на наложеното наказание с тежестта на нарушението предвид факта, че нямало причинени никакви щети на предприятието, а само объркване на документооборота. Така изложените мотиви на атакуваното решение са ясни и последователни, както и са съответни на постановения диспозитив. Недостатъците на мотивите поради тяхната непълнота, въззивният съд, в съответствие със съдебната практика, намира, че би могло да води до необоснованост поради допуснати процесуални нарушения, но не и до неговата недопустимост или нищожност.

Налице е последователно застъпвана теза в решения на ВКС, според която непосредствена цел на въззивното производство е повторното разрешаване на материалноправния спор, при което дейността на първата и на въззивната инстанция е свързана с установяване

истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата, и субсумиране на установените факти под приложимата материалноправна норма. Обект на въззивната дейност не са пороците на първоинстанционното решение, а решаването на материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция е само косвен резултат от тази дейност, като същата преценка е ограничена от посочените във въззивната жалба и отговора ѝ, доводи на страните и оплакванията относно фактите и правилното приложение на материалния закон. Изложените във въззивната жалба на СО оплаквания се отнасят до необоснованост на първоинстанционния акт относно преценката на всички въведени от страните възражения и преценка на събраните доказателства, които налагат въззивната инстанция да ги обсъди, както и да прецени дали събраните по делото писмени и гласни доказателства, установяват твърденията и възраженията на страните относно наличието/липсата на сочените в уволнителната заповед нарушения и спазването на императивните изисквания на чл.194 от КТ и чл.195, ал.1 от ГК, доколкото такива оплаквания са направени с исковата молба, и се поддържат и с отговора на въззивната жалба.

Ищцата Р. КР. Б. твърди, че заемала при ответника С.О., длъжността “Директор на общинско предприятие „Гробищни паркове” за времето от 07.12.2017 година до 03.06.2020 година, като на 04.06.2020 г. ѝ било наложено дисциплинарно наказание “дисциплинарно уволнение” с връчването ѝ на Заповед № СОА20-РД15-7446, издадена на 03.06.2020 година от кмета на С.О. посочено основание чл. 187, ал. 1, т. 3 и т.10 от Кодекса на труда: за неизпълнение на възложената работа и за неспазване на законоустановени правила. В заповедта работодателят е посочил допуснати от ищцата нарушения, установени при вътрешен одит на общинското предприятие за 2018 г. Ищцата твърди, че заповедта, с която е прекратено трудовото правоотношение не е мотивирана и не отговаря на изискванията на чл. 195, ал. 1 от Кодекса на труда: в заповедта не били посочени конкретно задълженията на ищцата, които тя не изпълнила; не било посочено и времето, когато са извършени; в заповедта били посочени само отрицателните изводи от извършения одит, но не и положителните; не съдържал оценка на цялостната дейност на ищцата; не били взети предвид взетите от ищцата мерки за отстраняване на пропуските, установени с вътрешния одит. Заповедта била издадена и след изтичане на сроковете по чл. 194 от Кодекса на труда. Ищцата отрича да е извършила твърдяното от работодателя нарушение на трудовата дисциплина - изготвила допълнително длъжностно разписание, а по отношение на заплатите следвала практиката, установена от предходните директори. Твърди, че работодателят е наложил наказание, несъответстващо на извършеното нарушение по смисъла на чл. 189, ал. 1 от Кодекса на труда. Иска съда да бъде признае уволнението ѝ за незаконно и да бъде отменено, ищцата да бъде възстановена на предишната работа; да ѝ бъде присъдено обезщетение за времето от 04.06.2020 година до 04.12.2020 година, през което е останала без работа поради уволнението, в размер на 12000 лева, ведно с разносните по делото.

Ответникът СО оспорва иска. Възразява се с отговора по чл.131 от ГПК, че ищцата е извършила нарушението на трудовата дисциплина, за което ѝ е наложено дисциплинарно наказание, като не е изготвила допълнително длъжностно разписание правилата за

работната заплата не са одобрени от кмета на С.О.; не били изпълнени изискваните от закона процедури при възлагане на обществени поръчки; не били сключени договори за извършване на строително-монтажни работи, а били съставени само първични платежни документи. Моли исковите да се отхвърлят

Между страните не се спори, че са били обвързани от трудово правоотношение по безсрочен трудов договор, по което ищецът е заемал длъжността “Директор на общинско предприятие „Гробищни паркове” от 07.12.2017 г. до 04.06.2020 г., когато ѝ е била връчена Заповед № СОА20-РД15-7446, издадена на 03.06.2020 година от кмета на С.О. за прекратяване на трудовия договор поради налагане на дисциплинарно наказание уволнение на основание. Установява се, че последното получено от ищцата трудово възнаграждение за пълен отработен месец е за м.12.2019 г. в размер на 2062,50 лв.

Съобразно оплакванията с исковата молба за налагане на наказанието при неспазване на предвидения законов ред по чл.195, ал.1 от КТ и чл.194 от КТ и за липсата на извършено дисциплинарно нарушение, съдът е задължен да провери дали са спазени императивните изисквания на посочените текстове от КТ, и ако установи нарушаване на някой от тях, е освободен от задължението да установява дали е извършено дисциплинарно нарушение. В уволнителната заповед са посочени документите, въз основа на които се установява нарушението, изложено е и накратко съдържанието на одитния доклад, както и на дадените от ищцата обяснения по случая, също и фактическата обстановка по нарушението и преценката за неговата последица за работодателя и тежестта на нарушението, мотивирало дисциплинарно наказващия орган да наложи „уволнение“. Този одитен доклад е и известен на ищцата, тъй като ѝ е бил предоставен още на 20.12.2019 г. като ръководител на одитираното предприятие, а и същата е взела отношение по данните в този доклад с писмените си обяснения в дисциплинарната процедура по чл.193 от КТ. В одитния доклад и приложенията към него ясно са посочени установени нарушения на закона и на вътрешни правила в СО по време и начин на извършване, изразяващи се както в действия, така и в бездействия, при което не е налице твърдяното немотивиране на заповедта за уволнение.

По оплакването на ищцата с исковата молба, поддържано и с отговора на въззивната жалба, за налагане на наказанието при неспазване на срока по чл.194 от КТ, въззивният съд намира същото за основателно. Първоинстанционният съд е направил извод за налагане на наказанието след изтичане на 2-месечния срок по чл.194 от КТ при неправилна преценка на събраните по делото доказателства, което обаче не се отразява на крайния решаващ извод на неспазване на законоустановените срокове по чл.194 от КТ за налагане на наказанието, по следните съображения: .

В атакуваната уволнителна заповед периодът на извършените нарушения чрез действия и бездействия, е посочен 2018 г., т.е. крайният период на нарушенията под формата на бездействие – утвърждаване правилата за работната заплата от кмета на СО, назначаване на длъжностно лице, което да следи за разходването на средства за СМР и изготвяне на количествени сметки към тях, е 31.12.2018 г. Останалите сочени в заповедта нарушения, за които в окончателния одитен доклад са останали препоръки, са свързани със сключването от ищцата като директор на три договора за изграждане на урнови стени в нарушение на чл.20,

ал.4 от ЗОП, без уведомяване на СО за необходимостта от провеждане на обществена поръчка за тях с оглед цената им, също и за разходване на средства само с разходно-оправдателни документи, без договори и без количествено-стойностни сметки към тях, което пречело на одиторите да установят дали и за тях е приложим реда по провеждане на процедура по обществена поръчка ЗОП, като последният по време от трите договора е с дата 14.11.2018 г./ по т.61 от справката на договорите- приложение № 20 и 21 към одитния доклад/ съответно да направените разходи без договори и без количествено-стойностни сметки следва да се приеме крайна дата на извършването им 31.12.2018 г./ доколкото обхвата на одита е цялата 2018 г./. Така 1- годишният срок за налагане на наказанието по чл.194, ал.1, предл.второ от КТ, броен от датата на извършването, изтича на 31.12.2019 г., към която датата същата е била на работа, доколкото ползването на болничен отпуск от нея е от 07.02.2020 г. Обжалваната заповед е издадена и връчена на ищцата на 04.06.2020 г., след изтичане на този 1-годишен срок. Макар връчването на заповедта да е станало в рамките на 2 месечния срок от узнаване от работодателя на нарушенията /броен срока от 20.12.2019 г., при отчитане на ползвания от ищцата отпуск поради заболяване съгласно приетите болнични листове в различни периоди от време в рамките на 7.01.2020 г. до 4.05.2020 г./, то поради неспазване на едногодишният срок, считано от датата на извършване на нарушението или на бездействието, е налице нарушение на чл.194, ал.1 от КТ по отношение спазването на 1- годишния срок за налагане на наказанието от извършване на нарушението, което прави заповедта за уволнение незаконосъобразна, и само на това формално основание уволнението се явява незаконно и като такова следва да бъде отменено, тъй като като съдът следи за спазването на императивните разпоредби на КТ относно мотивите, сроковете и процедурата, а и ищцата е направила такова оплакване с исковата молба и с отговора на въззивната жалба за нарушаване срока по чл.194 от КТ. Предвид изложеното спорът по атакуваната заповед не следва да се разглежда по същество, нито да се обсъждат събраните по делото доказателства за установяване дали действията и бездействията на ищцата, описани в заповедта/ респ. в одитния доклад, представляват нарушение на трудовата дисциплина.

Доколкото съдът намира, че прекратяването на трудовия договор на ищцата с ответника поради уволнение е незаконно, то заповедта за уволнение подлежи и на отмяна, като по тази причина основателен се явява и втория обективно съединен иск за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност, тъй като доказателствата по делото сочат на наличие на безсрочен трудов договор сключения такъв на 07.12.2017 г. за длъжността.

Поради съвпадане изводите на двете инстанции, решението в частите, в които искът по чл.344, ал.1, т.1 от КТ –макар и по различни мотиви, изложени от въззивния съд, и по иска по чл.244, ал.1, т.2 от КТ, са уважени, подлежи на потвърждаване.

По отношение иска за обезщетение по чл.344, ал.1, т.3 от КТ, вр. чл.225 от КТ, въззивният съд намира, предвид и оплакването с въззивната жалба на ответника, че няма доказателства за оставане на ищцата без работа, че същият е неоснователен. Неправилно е прието с обжалваното решение, че ответникът не оспорва този иск. Обратно, ответникът с отговора на исковата молба изрично е оспорил - макар и бланкетно, основателността на искането за

обезщетение за оставане без работа.

Както е прието с ТР № 6 от 15.07.2014 г. по тълк. д. № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС, уволненият работник или служител, ищец по иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ във вр. чл. 225, ал. 1 КТ, следва да докаже твърдението си, че в резултат на незаконното уволнение е претърпял имуществени вреди, като това твърдение е за отрицателен факт, но за този факт съдът следва да направи извод въз основа на положителни факти. Според мотивите на това тълкувателно решение „ Фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа. Трудовата книжка е официален удостоверяващ документ за отразените в него обстоятелства, който се съхранява от работника/служителя съгласно чл. 1, ал. 2 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж /ДВ бр. 102/1993 г./. Предвид задължението на работодателя по чл. 62, ал. 3 КТ за регистриране в тридневен срок на трудовите договори, удостоверението от НАП също е годно доказателство за установяване състоянието на безработица по трудово правоотношение. Декларацията, с която ищецът декларира оставане без работа след уволнението, съставлява частен свидетелстващ документ, не е скрепена с наказателна отговорност по чл. 313 НК, и поради това не може да удостовери твърдяното обстоятелство.”. По настоящето дело ищцата, освен твърдението в исковата молба, че е останала без работа поради уволнението, не е ангажирала никакви доказателства за положителен факт, от установяването на който положителен факт да може да се направи извод, че същата е била безработна за 6 месеца след 04.06.2020 г., а ответникът изрично оспорва това. Ето защо този осъдителен иск е неоснователен и подлежи на отхвърляне, което налага отмяна на обжалваното решение в тази част и отхвърляне на иска за обезщетение.

Частичното отменяне на решението по иска за обезщетение и неговото отхвърляне налага отмяна на решението и в частта за разноските и определяне отново на отговорността за разноски между страните и тези по чл.78, ал.6 от ГПК. На ищцата от платеното за адв. Л. възнаграждение от 1000 лв. се следва сума от 670 лв., доколкото няма разграничаване за всеки от предявените 3 обективно съединени иска какъв размер е уговорен, при което се присъждат 2/3 от сумата. Ищцата дължи на ответника 100 лв. възнаграждение за защита от юрисконсулт за отхвърления иск за обезщетение.

Ответникът дължи за държавна такса следователно само 100 лв. /2x50лв./ за уважените два иска по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ, и още 200 лв. за разноски за вещо лице.

По разноските за въззивната инстанция: Съобразно изхода на спора, направените от въззивника-ответник разноски 240 лв. за държавна такса по осъдителния иск за обезщетение следва да му се възстановят от ищцата, както и същата му дължи и 100 лв. за възнаграждение за защита от юрисконсулт.

На ищцата ответникът дължи 670 лв. за възнаграждение за адвокат / 2/3 от платеното възнаграждение от 1000 лв. по вече изложените мотиви за разноските пред първата

инстанция/.

Воден от горните мотиви, СГС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20150807 от 02.07.2021 г., постановено по гр.д. № 34916/2020 г. на СРС, 119 състав, В ЧАСТТА, В КОЯТО е уважен предявеният от Р. КР. Б. срещу С.О. иск по чл. 344, ал. 1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ, за заплащане на сумата 12000 лева обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение, както и разноски 1000 лв., също и в ЧАСТТА, в която е осъдена С.О. да заплати на държавата за държавна такса 580 лв. и още 5 лв. за изпълнителен лист и 200 лв. разноски на съда и още 5 лв. за издаване на изпълнителен лист, ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Р. КР. Б. ЕГН*****, от гр. София, жк. ****, вход В в апартамент 52, със съдебен адрес в гр. София на ул. „**** чрез пълномощник адвокат К.К. Л., срещу С.О. БУЛСТАТ **** със седалище и адрес на управление в гр. София, ул.****, иск по чл. 344, ал. 1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ, за заплащане на сумата 12000 лева обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода 04.06.2020 г. - 04.12.2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20150807 от 02.07.2021 г., постановено по гр.д. № 34916/2020 г. на СРС, 119 състав, в останалите части.

ОСЪЖДА С.О. БУЛСТАТ **** със седалище и адрес на управление гр. София, ул.****, да заплати на Р. КР. Б. ЕГН*****, от гр. София, жк. ****, вход В в апартамент 52, със съдебен адрес гр. София на ул. „**** чрез пълномощник адвокат К.К. Л., на основание чл.78, ал.1 от КТ сумата 670 лв. разноски за първата инстанция и сумата 670 лв. разноски за въззивната инстанция, също да заплати по бюджета на съдебната власт чрез бюджета на СРС на основание чл.78, ал.6 от ГПК сумата 100 лв. за държавна такса и 200 лв. за разноски за първата съдебна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в 1-месечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____